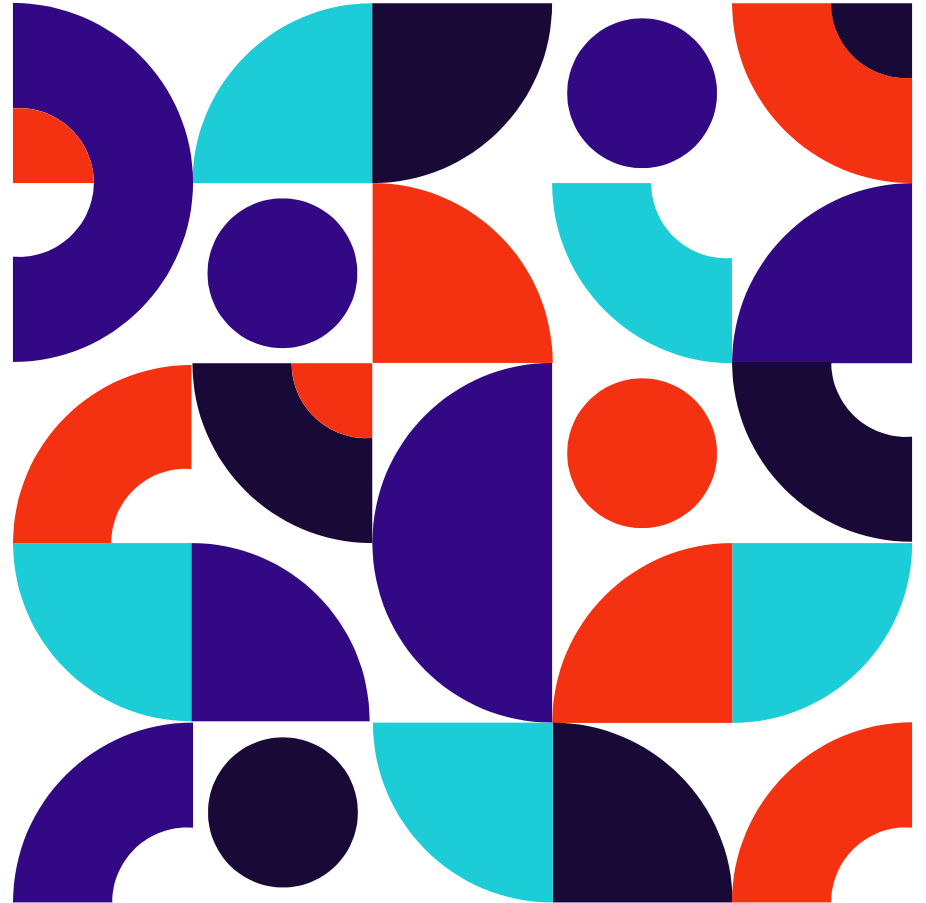
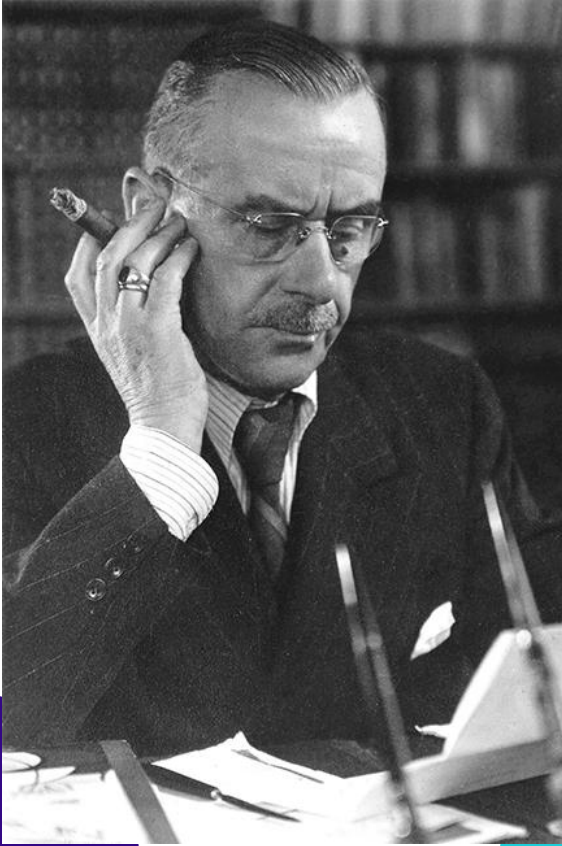

**„Két világ között állok,
egyikben sem vagyok otthon,
épp ezért kissé nehéz a
sorsom.” (Thomas Mann: Tonio
Kröger)**

Polgár – művész -
társadalom

fehérek közt egy európai

A Buddenbrook ház

Tonio Kröger (1903)

Hans rövid szalagos dán matrózsapkája alól kigöndörödött hajának egy lenszőke fürtje. Feltűnően csinos, jó alakú fiú volt, széles vállal, keskeny csípővel, nyílt, éles pillantású, acélkék szemmel. Tonio kerek prémsüvege alól barnás és déliesen éles metszésű arcából ellenben sötét, szelíden árnyékolt, túlságosan súlyos pillájú szempár pillantott elő álmodozón és kissé félénken... Szája és álla szokatlanul lágy idomú volt. Hanyagul, egyenlőtlen léptekkel járt, míg Hansen karcsú, fekete harisnyás lábai rugalmasan és ütemesen rótták a járdát...

...állandóan a legnyavalyásabb bizonyítványokat vitte haza, és emiatt apja - gondosan öltözött, tűnődő kék szemű, magas úriember, aki a gomblyukában mindig egy szál mezei virágot hordott - sokat mérgelődött és emésztődött. Tonio anyja azonban, az ő szép, fekete szemű mamája, aki a kereszttségben a Consuelo nevet kapta, és általában oly nagyon elütött a város többi hölgyeitől, mivel Kröger papa annak idején valahonnan a földabrosz legalsó szegélyéről hozta fel - az édesanyja édeskeveset törődött azzal, milyen a bizonyítványa...

Szőkék, kék szeműek

Magas

Sportos

Szorgalmas

Fegyelmezett

Vidám

Két világ

Barnák, barna szeműek

Álmodozó

Melankolikus

Hanyag

Elmélyült gondolkodású

- El kell olvasnod, Hans, tudniillik Schiller *Don Carlos*-áról van szó... Ha akarod, kölcsönadom.
- Nem, nem - mondta Hans Hansen -, hadd csak, Tonio, nem való az énnekem. Én már csak, tudod, megmaradok a lószakkönyveimnél. Mondhatom, remek képek vannak benne. Egyszer, ha eljössz hozzám, megmutatom. Csupa pillanatfelvétel, látni a paripákat ügetésben, vágásban meg ugratás közben, mindenféle helyzetben, úgy, ahogy a valóságban nem lehet látni, mert túl gyors a mozgás...
- Mindenféle helyzetben? - szólt Tonio udvariasan.
 - Érdekes. Hanem az a *Don Carlos*, hát az minden képzeletet felülmúl. Vannak benne helyek, meglátod, olyan gyönyörűek, hogy az emberbe belenyilallik, csak úgy csattan...
- Csattan? - kérdezte Hans Hansen. - Hogyan?

Micsoda lehetetlen egy majom, gondolta magában Tonio Kröger. De jól látta, hogy Inge Holm, a jókedvű Inge, gyakran önfeledt mosollyal követi Knaak mozdulatait, és nem ez volt az egyetlen oka annak, hogy Toniót mindezek a csodálatos testi ügyességek alapján véve bámulatra kényszerítették. Mily háboríthatatlan nyugalom volt Knaak úr tekintetében! Nem nézett ő a dolgok mélyére, odáig, ahol bonyolultakká és szomorúakká válnak; szeme nem tudott egyébről, mint hogy barna és szép. De épp azért volt a tartása is büszke! Igen, ostobának kell lenni ahhoz, hogy az ember úgy tudjon lépdelni, mint ő; és akkor az embert szeretik, szeretetre méltónak tartják. Nagyon meg tudta érteni, hogy Inge, az édes, szőke Inge, úgy nézett Knaak úrra, mint ahogy nézett.

A szabályok gondolkodás nélküli követése, a dolgok mélyebb értelmének kutatására való képtelenség és az ebből következő elégedettség, boldogság – ez a szőkék és kék szeműek szegénysége és gazdagsága egyben.

„Nem becsülöm azt az embert, aki élvezettel tud a sorban zeneszó mellett menetelni; ez az ember agyát csak tévedésből kapta, hiszen teljesen elegendő lett volna neki a gerincvelő is.” (Albert Einstein)

A művészt az különbözteti meg a polgártól, hogy képes eltávolodni a polgári világtól, felülemelkedni az életen, **távolságtartóan szemlélni, megismerni és értelmezni** a világot.

(Pethőné Nagy Csilla: Irodalom 12.)